

Naročnina: doma na sküpnih naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.

V inozemstvo mesečno 6 Din. Z M. Listom, M. Ogracem i kalendarnom letno 100 Din.

Plačati se mora bar mesečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol strani 400 Din., i tak niže. „Poslano“ i med tekom vsaka reč 2 Din. Mali oglasi do 10 reči 5 Din., više vsaka reč 1 D. 60 p., i oglasna taksa posebi. Popust po dogovori.

Naš odgovor na trditve nar. poslanca g. Benko Jožefa.

V M. Krajini štev. 34. od 23. augusta v članki: „G. Uredniku Novin“ g. poslanec Benko iznaša reči, šterih nikdar ne bi smeo po zakoni božem.

Zagovarja se, da je reči Kluba prekmurskih akademikov objavo v M. Krajini, „čeravno se to nevidi črensovskoj gospodi“ i „čeravno člani toga kluba nači mislijo, kak to zahteva gospod urednik Novin.“ Odgovorimo, da urednik Novin ne zahteva nikaj svojega, nego samo tisto, ka zahteva boži zakon. Če boži zakon kaj prepovedava, te urednik Novin po svojoj vesti to tudi prepovedava i je dužen prepovedavati. Zato je zdigno glas ne on sam, nego ž njim vsi tisti, ki v Slov. krajini ešče verjejo Boga, so katoličanci ali evangeličanci ali celo kalvinci i židovje, proti vsemi, ka bi znalo kvariti našo mladino, posebno po kakših komunističnih navukaj. Kajti komunizem vničavle vse na sveti, ne samo vero, nego vse dobrine človečanstva kak nam jasno i strašno svedočijo grozodejstva v Rusiji, Meksiki, Španiji. Ki ma v sebi samo kaplico lübezni od našega naroda, ne sme niti neposredno podpirati ni sence komunizma. Zato so Novine opomenole g. Benka, nar. poslanca, lastnika Murske Krajine, naj nema zveze z člani Kluba Prekmurskih Akademikov, ar v tom klubi zavolo nešternih članov smrdi po komunizmu, kak smo to povdarjali i povdarjamo. I nas bo samo veselilo, če si g. Benko naš opomin k srci vzeme i pomaga rüšiti komunistične navuke, ne je pa podpirati potom M. Krajine, gde se je dalo zavetje nezreloj mladini, ki še nepozna življenja, zato pa piše tisto, ka nebi smela pisati. Mi smo samo teliko povdarili, nikaj več. To nam je pa sveta dužnost.

G. Benko je večkrat že zagovarjao sebe i svoje delovanje kak da bi Novine bile proti njemu i je celo naštevao svoje podpore siromaškoj kühnji i druge darove v javne dobrodelne namene. Siromaki, javni nameni, ustanove, so se vsikdar toplo zahvalile g. Benki za vse njegove dare i se bodo tudi v bodoče, Novine so pa vse pošteno objavljale. Kje je te krivda naša? Kje so naši napadi na osebo i delo g. Benka? Kje je naša nezahvalnost za njegove dobrote? Mogoče misli g. Benko na naše članke, v šterih smo zahtevali, naj se podigne cena živine? V šterih smo obsojali nizke cena, štere je davao g. Benko pri izvozi živine? To so dragoceni dokazi naše lübezni do naroda i naše vednake linije, da vüpamo tudi tistomi povedati prav, ki nam je mogoče dobrote delio potom darov na siromaško kühnjo na hasek siromakov samo, i s tem smo samomi g. Benki največšo dobroto prikazali, ar smo njemu pokazali pot, štera ga bo obdržala na visini njegovoga pozvanja. Odkrita reč je več vredna, kak jezero prikritih, štere se mitijo i ližejo.

G. Benko piše, da iz zamazanih rok ne pride nikaj čistoga. To je istina. Napadi g. Budina, njegove grde laži v M. Krajini to bole jasno posvedočijo kak je beli den. G. Benko je dovolto te objavljati sramotilne i lažlive članke proti osebi urednika Novin, ki kak sam g. Benko piše, zavzema častitliv položaj, pravimo, te, kada je urednik Novin od istoga g. Budina prejeo še hüjše napade na g. Benka pa je te ne objavo v Novinaj. Povejte odkriti g. Benko, što je bio plemenitejši, vi, ali pa g. Klekl? Šteri ma čistejšje roke, vi ali pa g. urednik Novin? Što lejko guči od čistih rok, g. Klekl, ki se bori, da se cene živine podignejo, ali vi, ki ste za nisike cene küpüvali te, gda bi se tudi dragše lejko küpüvala živina, kak je to jasno

Grozote na Španjolskom, ali kama pripela človeka podivjanost, če zavrže vero v Boga.

II.

Bečan Postenrider, ki je prišeo srečno z Španije, pripovedava sledeče od grozovitosti, ki se dogajajo na Španjolskom: Štirinajset let stari šmrklavci kolejo desno i levo, ki krščansko mislijo, tudi delavce, a vodijo to klanje ženske. V Faragoni so tej z bajoneti rezali več sto letna stara cerkvena oblačila, ženske so pa rezale cerkvene klopi. Svete podobe naküpe znošene gorijo noč no den; dragocene z rokov pisane knige sv. Pisma so metali v ogenj, okoli ognja pa v dühovniške obleke oblečena fakinaža je popivala i nesramnosti počinjala; na zgrablene katoličanske lüdi šmrklavci za šalo strelajo i je kolejo; posebno pa se radi igrajo z strelbov na dühovnike i zdaj ednoga, potom drugoga strelijo; betežnike so zmetali na cesto, bolnišnice pa zažgali. V Barceloni je 20 jezero lüdi vmorjenih, v Madridi pa dozday, kak javljajo inozemski časopisi, osemjezero; ranjenih je dozday blüzi 200 jezero. I vse zato, ar tak šče komunizem. Je ne to peklenska vera? Je ne to antikristuš, od šteroga guči sv. Pismo? Madridski komunistični listi pišejo, da je kaplica delavske krvi več vredna, kak vse dragocenosti Španije. Bečki Nemeč ešče zdaj z strahom misli na svoje potüvanje po nesrečnoj Španiji i se Bogi zahvalüje, da je zdravo kožo odneso.

Anglež, profesor Cook piše v listi „New York Herald Tribune“ potem, ka se je vrno z Španije eta: V Barceloni je vse vničeno, vse znane dragocenosti i umetnine cerkvene so zgignole popolnoma, prvo delo je komunističnim divjakom, da ztrgajo gor tabernakle i sv. hoštije zmečejo na tla, po njih klačijo, preganjajo tiste, ki majo koga v cerkvenoj službi; te družine so vsaki den v smrtnoj nevarnosti; dühovnikov i redovnic ne več viditi; redovnice, štere so se rešile, hodijo od hiše do hiše i prosijo službo kak dekle.

Dopisnik francoskoga lista „Daily Maila“, javla eto: Vido sam, kak dühovnikom glave vkraj sekajo ne na ducate, nego na küpe; v Madridi je eden šmrklavec odsekano glavo dühovnikovo na drog natekno i pri ograji ceste gopostavo. V Valenciji so vse redovnice po vrsti dolpostrelali v ednom samostani. V Faragoni so strelili 30 dühovnikov; v največšoj barcelonskoj bolnici so strelili 16 smilenih sester; dühovnike s strojnicami kosijo, mrtva tela grdo razmrcvarijo i po cestaj ležati püstijo, potem je pa z zginjenov živinov vred žežgejo; šest dominikank so odegнали v Barceloni, pet so jih vmorili, šesta je vmirala, gda je prišo do nje te poročevalec. Za vnoge odegnane cerkvene osebe ne znati, ka so ž njimi napravili, škofo iz Jeana, Bazulta y Jimeneza so zgrabili i v lastno cerkev zaprli; si lejko mislimo, ka je zdaj že z siromakom, da vse cerkve podirajo i vužigajo. Anglež, ki je bio 17 let na Španjolskom, pripovedava, kak so v Barceloni v karmeličanskoj cerkvi z strojnicami pokosili 20 dühovnikov.

posvedočila Gospodarska Zveza, ki je najmenje za eden dinar začela dragše küpüvati kak vi, kada je dobila izvožno pravico i kontingent?

Sodbe naroda se nema urednik Novin bojati, pač se je bojte vi. Vaših shodov ne smo želni, še menje pa vaših navukov, da izobrazbe i govorniške znanosti se ne bomo včili od mesara, pravice pa ešče menje.

Pripomnimo pa, da M. Krajina, v štero süčete svoje prazne odgovore, i štero držite za list, ki ga vi plačüjete i vzdržavate, da je te list po pra-

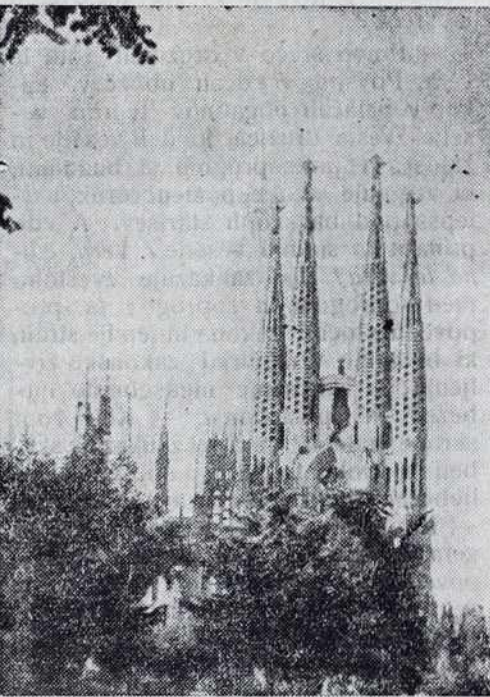
Z mesta Huesca poročajo, da so komunisti v Aragoni pomorili vnogo dühovnikov, župnika v Abregi so strelili, župnika Castela so strelili, z benzinom polejali, ga na küp drv naložili i ešče živoga žežgali; staroga i na pol slepoga župnika iz Torresa, Paolina Reona so z bajonetom popolnoma prebodnoli, v Guereji de Gallejo so vmorili župnika Febera, lekarnara i dva veččara, v Ebri so župnika Anselma v spovednici strelili.

Poročevalec portugalskoga lista „Diaria de Lisbona“ je sprevajao verborborce na južno bojišče i poročä, ka so komunisti delali v Badajozu i okolici. Pravi, da so vse vesnice, odkod so se mogli nazaj potegnüti žežgali, 51 kmetov i dvoje dece so celo zaprli v cerkev i to zažgali, 12 jih je zgorelo notri, ostali so zbežali, a na begi so je spostrelali.

P. Domingo van Hout pripovedava sledeče, kaj je sam vido: V Riquelmo-i so sestre preoblečene po noči štele pobegnüti, a ženske komunistinje so je zgrabile i z remeni pa iglami do smrti zmučile, drugo jutro so bile vse mrtve. V Carleti so komunisti cerkev spremerili v plesno dvorano. Po plesi i lumpariji so posvečene hoštije jeli kak za južino, so je z iglami prebadali ali je na zid prikneli v obliki UPH, ka pomeni komunistično stranko. Mrtve redovnice so z grobov potegnüli, njim dali nesramne napise na kosti, v čelüsti pa cigaretline.

Angležinja, miss Margaret O' Sullivan, ki je 12 let živele v Barceloni i vidila vse grozote komunistov, piše: Kre zidin sem vidila mrtva tela, štera so komunisti zasmehavali, v ženske samostane so znosili mrtvo deco, da bi mogli razširiti laž, da so nüne nečisto živele, ali so pa nesramne letake proti sestram prikneli na zidove samostanov.

Dopisnik angleškoga lista „The Univers“ je prišo zdaj iz Barcelone i piše, da je vido, kak so rdeči hoštije plüvali, je po cestaj ta metali i je z nogami tlačili. V samostani Lloret de

Krasna stolna cerkev sv. Drüžine v Barceloni, štero so komunistični divjaki zažgali.

Mar je prednica, naj svete hoštije reši oskrunitve, te razdelila med nüne i vse navzoče vernike, sam angleški poročevalec se je na te način šestkrat prečisto. Kda so pa prišli komunisti do samostana, so se oponašali, kak da bi sam vrag bio v njih.

Francoski kat. list „La Croix“ objavlja svojega sotrudnika razgovor z ednim rešenim kartuzijanom, ki je pravo, da se jih je izmed 37 rešilo po dobroti francuskoga konzula samo 6. Najbole sta divjale proti njim dve ženski, ki sta bile oboroženivi z revolveri za pasom i sta strelale nedužne redovnike.

Pariški list „Echo de Paris“ objavlja poročilo rešenih francoskih delavcov iz Madrida. Komunisti so je aretirali, njim stalno grozili s smrtjo, celo ženske pa 13 let stara deca, ka vse je nosilo puške. Poleg Madrida je log Casa del Campo. Sem pošilajo komunisti vse tiste, štere držijo za svoje protivnike, z autobus. Kda pa stopijo iz aotoja, jih spokolejo krugle strojnih pušk, štere so skrite v tom lesi za gromovjom. Tü so strelili tudi velikoga dobrotnika delavcov, 75 let staroga grofa Medinaceli, ki je svoje posestvo že v prvejših časaj razdelo med delavce. Ti delavci so povedali, da neštterne lüdi v tom lesi k drevji privežejo i je tak viseče zakolejo, vido je eden teh tudi, kak so vlovence med igranjom bili, nesramno ž njimi ravnali i vsako noč 15 pri streljanji na cio vmorili.

Iz Pleterja pišejo č. g. Kartuzijani uredniki M. Lista, da majo v Španiji že dva mantrnika, nad 35 redovnikov njihovoga reda je pa zaprtih i ne ve se, ka bo ž njim.

Poročevalec je vido, kak so mladi šmrklavci klali na cesti staroga dühovnika, kak so mrtvi naküpaj ležali po cestaj i kak so je kak gnoj metali na kola, polejali z petrolejom i je žežgali, kada je pa šteo fotografirati te strahote, je boljševiški vojak z puškinim kopitom petro lečo aparata i zakuno: „Extranjero maldito!“: Prekleti stranski človek, i če z aotom hitro ne premine, bi ga strelo. Komunisti so v Malagi spoklali 1000 lüdi, v Konstantini so 200 oseb vrgli v rüdniško jamo i nato vrgli na nje bombe, štere so je razmesarile, v Lora del Rio so vmorili 187 lüdi, v Badajozu pa 155; vse zlato ino dragocenosti v cerkvah so pokradnoli, niti en križ ne ostao na mestu; križe so razbili i oskrunili; Kristušovoj podobi iz cerkve Srca Ježušovoga so glavo odsekali; v Granadi so ne samo cerkve, nego tudi zasebne hiše vničili i celo kolodvor, da je celo mesto kak edno pogorišče, lüdi pa, ki so branili svoje življenje, so kak divjačino spoklali, celo so cerkvi dvakrat vužigali, kak v Ubrique, da se osvedočijo, ka ne nikaj ostalo, nego vse zgorelo. Vu Rondi so prvo noč spoklali 47 oseb, zatem vse cerkvi zažgali zyün stolnice i zbesnela banda je lovila dühovnike, štere so skoro vse vmorili, kak piše angleški list Times i drugi listi, ki so svoje poročevalce poslali na to krvavo boljševiško morijo.

Inozemski poročevalec piše, da imena mrtvih ne povejo komunisti, nego mrtve razstavijo, da prestrašijo

vici ne vaš i ga ne plačüjete vi. Te list se lejko zdržava iz tistih penez, štere ste vi zaslužili pri bikaj našega lüstva, štere bi dragše tudi lejko večkrat, če ne vsikdar, küpili, kak ste je i ta razlika na dobički, ki je sad znoja i trüda našega siromaškoga človeka, zadostuje za izdavanje M. Krajine. Mi vsi pri uredništvu Novin z vsemi siromaki i kmeti Slov. krajine smo pripravni dati javen obračun, keliko smo zaslužili v teh letaj, kak smo v Jugoslaviji. Ste ga pripravni dati tudi vi? Ide se za milijone pri vas.

Ne smo vam za nje nevoščeni. A tudi povdarjamo, ka je dobrota za naše lüdstvo, če ma odjemalce za svojo živino, kak ste vi bili i ste, samo za cene se bije boj. Da ste poslali g. poslanec milijonar v tistoj državi, za štero smo se mi i ne vi borili, pričaküjemo ne napadov, nego bar piknjicjo zahvalnosti v listi, šteri je zraseo iz žülov i znoja našega lüdstva, i šteroga vi za svojega držite. Sotrudniki Novin z urednikom vred vam to naznanjo, g. Benko, brez piknjice zamere na vaše napade,

narod, ka bi se brano; v mlaki krvi leži nešteto mrtvecev, droba, možgani razmetana, komunistični čuvar, mladi šmrklavec brše po mrtvih, gda što svojega išče i če se vüpa te toga šmrklavca na red jemati, ga te včasi z revolvov strli.

Portugalski listi poročajo, da so komunisti v Almendralehi na zverinski način vmorili 80 ljudi. Žive so je razpetili na križ, polejali z benzinom i jih nato vužgali. V drugom mestu so na isti način vmorili 38 ljudi.

(Dale).

NEDELA

štirnajsta po risalaj.

Evangelij (sv. Mataja 6). Tisti čas je pravo Jezus svojim vučenikom: Nišče ne more dvema Gospodoma slüžiti, ar ali ednoga bode odürjaval i toga drugoga lübo, ali de ednoga trpo i toga drugoga zavrže. Nemrete Bogi slüžiti i mammoni. Zato velim vam: ne skrbte se za düšo vašo, ka bodte jeli, niti za telo vaše, ka te oblačali. Nejlj je düša več od jestvine, i telo od oprave? zglednite se na ftice nebeske, ar ne sejajo, niti ne ženjajo, niti ne spravljajo vu škegnje, i Oča vaš nebeski je hrani. Nejlj ste vi več od njih vredni? Što pa med vami misleči more pridati k visokosti svojoj eden laket? I za opravo ka se skrbite? giedajte polske lilije, kakda rastejo, ne delajo, niti ne predejo. Velim pa vam, ka je niti Šalomon vu diki svojoj nej bio tak odenjeni, kak eden med etimi. Či pa polsko travo, štera dnes jeste i vütro se v peč vrže, Bog tak opravlja: o koliko bole vas, male vere? Ne bojte zato skrbliivi govoreči: ka bomo jeli, ali ka bomo pili, ali skim bomo se odevali? ar eta vsa poganje iščejo. Ar zna Oča vaš, ka eta vsa potrebüjete. Iščite zato prvo Kralstvo Bože i pravico njegovo, i eta vsa se vam pridajo.

Vnogo je krščnikov, ki mislijo, da se bodo zveličali, čiravno slüžijo dvema gospodaroma, to se pravi, malo Bogi, malo pa vrugi. Jako se motijo.

Razločujemo trojno vrsto kristjanov. V prvo vrsto spadajo tisti, ki so istinsko pobožni i bogaboječi, ki natenkoma spunjavajo bože i cerkvene zapovedi, sploh tisti, ki verno hodijo za Kristušom. Oni slüžijo samo ednomi gospodarji.

Druga vrsta kristjanov so tisti, ki se malo ali nikaj ne brigajo za Boga, za njegove zapovedi i navuke, se ne brigajo za zveličanje svoje düše, ki živejo v grehi i hüdobiji.

Tretja vrsta kristjanov so tisti, ki majo vero, se bojijo Boga i ščejo spunjavati božo postavo, evangelijske istine, krščanske dužnosti, v istom časi se pa ščejo podvreči postavam i navukam toga sveta i po njih tüdi živeti.

Tej krščniki bi radi v istom časi slüžili Bogi i njegovimi sovražniki, hüdomi dühi, misleči, da tak zadosta včinijo Bogi i se zveličajo, v istini pa ne delajo drugo kak slüžijo hüdomi dühi, i se pogübijo.

Tak izgleda njihovo življenje na zemli. Malo dobroga, malo hüdoga. Zdaj se vadi v jakosti, zdaj spadne v greh. Zdaj je v cerkvi pri slüžbi božoj, zdaj sedi doma, v krčmi, pri igri, pri plesi, pri pregrešnih veselicah. Zdaj pobožno moli pred kakšov podobov, naskori nato se pa že nahaja v grešnoj, zapelivoj družbi. Zdaj ma v roki pobožno knjigo, ne dugo po tom pa pohüjšlive novine ali knjigo. Zdaj z jezikom goreče moli, za malo časa pa si že brüsi giftani jezik i ogrizavle bližnjega, preklinja, guči, grdo, pohüjšljivo. Zdaj se trapi, se posti, naskori nato je pa nezmeren v jedi i pijači. Zdaj poslüša reč božo, potem ma pa v vüstah brezbožno, zamazano govorenje. Zdaj se spove, za nekaj časa je že ves pun grehov. Zdaj hodi za Kristušom, nato pa včasik za hüdobnim svetom.

Nikak je v svojoj gizdi pravo: Jaz včiniim vsega nekaj. Edno včiniim, drugo ne opüstim. Včiniim hüdo pa tüdi dobro. Kradnem, pa tüdi davlem milodare, se napijem do pijanosti, pa se tüdi vsaki petek postim. Razvüzdani sam, pa se veliki tjeđen ostro pokorim. Tak mislim, ka edno odvaga drugo. Gda bom davao račun pred Bogom i bom primerjao dobro s hüdim, hüdo z dobrim, mislim, ka de me Bog razmo i se pogodiva, ka de vse dobro.

Zaslepleni je, ki se tolaži s takšimi mislimi. Kak je mogoče zednim slüžiti sveti i Bogi, šteroga postave i zapovedi so nasprotne zapovedim i navukom hüdobnoga düha i sveta?

Prostovolna gas. četa v Žižkih vabi na proslavo desetletnice, združeno z blagoslovitvijov gasilskoga doma.

Slovesnost se bo vršila 13. sept. 1936 pod pokroviteljstvom dr. Franc Klara, nar. poslanca v sledečem redi: ob 5 vöri budnica, ob 1/2 9 vöri zbirališče čet v Žižkih pri novom domi, ob 9 vöri sprejem gostov istotam, ob 1/2 10 vöri odhod k sv. meši v Črensovce, po sv. meši procesija v Žižke k novomi domi i toga blagoslovitev, nato govori, ob 1 vöri skupni obed za častne goste.

Za jedila i pijačo poskrbljeno vsem. Po blagoslovitvi prosta zabava z sodelovanjom gasilske godbe i domačega pevskoga zbora v Žižkih.

Vsi prijatelje gasilstva vableni! Pomozi Bog!

O d b o r.

Razgled po katoličanskem sveti.

Sveta hoštija pri sv. meši krvavela. V Paganico Sabino mesti na Talijanskom se je zgodlo zvünredni pripetlaj. Župnik Sabino don Rafael Codipietro je sledeče povedao, ka je list „L'Avvenire d' Italia“ julija 31. objavo, zgodilo se je najmre to preminoče tjeđne: „Slüžo sem sv. mešo za farnike i malo pred prečiščavanjom sem vroče proso Boga, naj me poslühne, ka moji farniki bodo vsikdar složni i verni svetoj Materi Cerkvi, i to zato, ar je v mesti protestantska cerkev, štera broji samo osem pristašov, a jaz sem se bojao, da bi se ščasoma što mogo za temi zapelati. Proso sem Gospoda, naj se povrnejo zgüblene ovce, i sem nekaj želo, ka bi je moglo nazaj pripelati. V tom časi sem lomo posvečeno hoštijo na dva dela, ednoga sem položo na pateno (zlati tanjerek), od drugoga pa začeo lomiti drobček, da ga po predpisi obreda vržem v kelih. Kak sem odlomo te drobček od druge polovice hoštije, na njenom robi opazim nekaj svetloga i zatem kak teče curek krvi: osem kaplic krvi spadne na korporal (beli prtüč). Edna kapla je štrcnola na zaveso pred tabernaklom, druga opet

Dijaški kotiček.

(Refleksije)

Rekli smo, da vera zgotavlja veselje v družinah.

Srečni počivate v naročju svojih družin, med nedolžnimi otroki, ki jih božate s pogledom in srcem. Odkod ta sreča?

Pravo srečo v družinah rodi le vera. Povsod, v kočah ubožcev, kakor v palačah bogatinov tvorijo veselje zvesta družica, ki deli veselje in žalost s svojim soprogom, skrbna mati, ki vzgojuje otroke, pošteni otrok, najlepša podoba svojih starišev. A kdo prinaša to sladko veselje? Vera, edino le vera! Ta zaukazuje zvestobo med soprogom in soprogo; ta prepoveduje ločitev zakona in jemlje strah, ki bi lahko vznemirjal zakonško življenje, ta zaukazuje medsebojno ljubezen in spoštovanje. — Kdo rodi skrbne matere? Vera, ki zaukazuje skrbetiza otroke, za njihovo dobro in vliva ljubezen, ki prekaša naravno ljubezen. — Kdo stori otroke poštene? Zopet vera, ki jim kaže pot kreposti in prepoveduje pot hudobije. Vera brani družine in tudi brezverec, ki zaničuje Jezusa Kristusa, se ima za ljubezen svoje matere, za zvestobo svoje soproge, za ljubeznivost svojih otrok, za čisto veselje, ki ga uživa družina, zahvaliti največ Njemu.

Ali hočete videti, kaj bi bilo z družino, če je ne bi branila sveta vera? Poglejte v staro poganstvo! Oče je imel pravico nad življenjem in smrtjo svojih otrok in žena, ki zdaj kraljuje v družini, je bila sužnja. V grškem, egiptovskem in perzijskem modroslovju najdemo ženo, kot ničevo bitje, ki v njej ne opazijo niti düše. — Poglejte v novo poganstvo. Pri Indijancih v Južni Ameriki je žena bitje, ki mora opravljati v družini najnižja in najtežja dela, v Indiji velja za ženo

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Na znanje naročnikom i dopisnikom Novin. Z dnešnjov nedelov se začne edenmesečni dopüst urednika Novin. Zato se prosijo vsi naročniki, ki majo kakšo spremembo za javiti, naj to ne javijo na urednikov naslov, nego na: *Upravo Novin, Črensovci*. Ki pa članek ali kakši glas ščejo poslati za Novine, naj ga do torka poldneva pošlejo na naslov: *Uredništvo Novin, Lendava*. To tak en celi mesec.

Navuk za tretji red sv. Frančiška je dnešnja nedelo 6. septembra zajtra ob 6. pred ranov sv. mešov.

Grad. Delo pri prosvetnom domi lepo napreduje. Vnogi so nam pomagali veje voziti za žganje cigla kak i pomogli pri skladanji cigla itd. Prosvetni dom bo dom cele fare, v šterom si v krščanskom dühi bomo razpravljali vse naše gospodarske, prosvetne, politične i socialne zadeve. Za

na srednjo tablo mešnih molitev, a edna znova na pokrivalo stočeka. Na to sem završno: „Bože moj, ka vidim! To je čüdo!“ Narod, kda je to čüo, je bežao k meni, ki sem pa bio bleđi i v strahi, da omedlem, i se je čüdivo zvünrednomi dogodki.“ Tak pripovedava dühovnik, s kom se je to zgodilo. Ravno te s se je zgodilo, kda se je pekeo pripravlao na revolucijo v Španiji. Siromaški Jezus! Cerkev zdaj preiskava celi dogodek, da potem pove svojo sodbo od njega. Tečas ga za pravo čüdo ne moremo zvati, samo za zvünredni dogodek.

Francuska. Škof lurški so pozvali vse bivše katoličanske vojake, da i letos romajo v Lourdes i zprosijo od Marije, kralice mirü, mir za zburkani svet. Pride jih okoli 150 jezero, tüdi 25 kardinalov, škofov i nadškofov.

Švicarska. Na škofovskoj konferenci se je sklenilo, ka odsehmao tam nesme nieden dühovnik voditi nikšega romanja, nego samo svecki lüdje, šterim to dovoli višja cerkvena oblast. Za stroške romanja se sme samo tista malenkost plačati v skupno blagajno, štera je potrebna za kritje neobhodno potrebnih stroškov.

postava: „Žena naj bo mlada ali stara, ni nikdar neodvisna in ne sme ničesar storiti sama od sebe. Ko se omoži, postane sužnja svojega moža. Mož mora po božje častiti, čeprav je hudoben. Ko žena postane vdova, jo morajo vsi poznati kot tako, zato si mora ostriči lase, oblačiti zmečkano obleko in se ne sme udeleževati domačih svečanosti. Vsi naj jo gledajo z zaničevanjem!“ — Poglejte, kako ravnajo poganski starši z majhnimi otroki. Če se jim rodi dete, ki jim ne ugaja po zunanosti, kaj store? Vržejo ga v hrano psom ali v brezno. „Kdo izmed vas“, je grajal Tertulijan pogane, „kdo izmed vas, tako oster napram kristjanom, ni umoril še sina?“ — Poglejte Turke! Svetišče družine izpremene v nečisti harem! Poglejte Kitajce! Starši prodajajo otroke, kakor živali. — Poglejte boljševiško Rusijo! V mestu Harbinu, največjem ruskem mestu izven sovjetskega ozemlja, je izšlo poročilo, ki ga je poslal ruski izobraženec, ne da bi ga zasledila boljševiška vlada. Med drugim beremo: „Materinska ljubezen je prvi naravni zakon, saj bi bili brez te ljubezni zapisani takoj po rojstvu žalostni smrti vsi verni in neverni. Ali prizna naš zakon to ljubezen? Ne! Oblasti odklanjajo žene, ki vzljubijo svojo deco in zahtevajo od napredne državljanke, naj bo prosta predsodkov, pa otrocka takoj po rojstvu podtakne v sirotišnico... Otrocka ljubezen do staršev je drugi zakon, ki tvori edino vez med pokolenji. A naša vlada se boji, da bi naučili starši deco sovražstva do sovjetov in goji med mladino sovražstvo do očeta in matere... Zakonska ljubezen je tretja postava, ki vsebuje blagoslov in radost za delovno zvezo med možem in ženo. A tudi to ljubezen brezverni boljševizem smatra za buržujsko nazadnjaštvo. Boljševiška vlada uči, da sme vezati

našo faro je neobhodno potreben. Ka so proti njemu vu veri mlačni lüdje, kak i komunisti, je samoobsebi razumlivo. — Veliki politični shod bomo meli 27. septembra. Govorila ta gg. Vesenjak Ivan, bivši minister i Kranjc Marko, tajnik JRZ. Moški i dečki, ki ste krščanskoga mišljenja, pridite vsi, da pokažete svojo vernost stranki g. Dr. Korošca.

Romanje k Mariji lovretanskoj idemo po Maloj meši v soboto 12. septembra s črensovke fare od prve sv. meše ob pol 7 vöri skoz Dolnjo Bistico nad gibinski brod. Voditeo Vinčec Jožef.

Člani KPA. V M. Krajini pišete dragi član, ka je prej urednik Novin stari, ka njemu peša spomin i zato nezamerite, če je „napadao ves KPA z marksisti i komunisti“. Mi pa odgovorimo vam mladomi gospodeki, da vaš mladi spomin dosta bole peša i neve, ka piše. Novine so delale razliko med člani i so povdarjale od društva tisto, ka samo društvo nosi v svojih pravilaj, najmre, da je izsvetovnonazorno, to je, da je brezversko. Kratki spomin mate gospodek, da ste pri mladoj mladernoj mladosti že pozabili, v kakše društvo ste stopili. Kak nezrelomi pojbiči še menje zamerimo, če bršete v stare dühovnike, kak komunisti v Španiji. Kje je te hüdobija? Ka M. Krajina pomaga k tomi brsanji z objavov, tomi se ni malo ne čüdim.

Prošnja. Prav lepo prosimo vse naročnike Novin, naj zmolijo edno Zdravo Marijo za pokojnoga Žižek Alfonza, maturanata, ki se lani po nesreči vtopo v Müri. Dobro, smileno, pobožno dete je bio pokojni sin, molite za njega i on bo tüdi za vas i vse dühovnike i celo Slovensko krajino, štero je tak vroče lübo. — Žalostni starišje z Lotmerka.

Murski log. Štrta hči logara g. Gonza Antona je stopila v samostan. Dober Bog njej daj stanovitnost.

Na podporo naših listov je darüvala Lackovič Terezija, Hotiza iz Francije 20:50 Din. Bog plačaj!

Vidonci. Naše vküpdarjanje. Mi Vidončarje smo siromaški i skromni lüdje, nego tembole smo zavedni i ščemo braniti svoje kat. Cerkve pravice. Pri občinski volitvaj tüdi pokažemo, da bomo našega krščanskoga človeka volili, ne pa kakšega komu-

ženo ž možem samo nizka mesena poželjivost. Naši zakoni zakoncem prepovedujejo celo ono prijateljstvo, ki ga poznajo še psi, ki tulijo na grobu tistega, ki so ga imeli radi. Bratska ljubezen je najvažnejši zakon. Brez ljubezni nosi vse življenje pečat prokletstva. A pri nas je prepovedana beseda ljubezen prav tako, kakor beseda Bog. Pri nas netijo medsebojno mržnjo, razredno sovražstvo. Poglejte svet, ki je zavrgel krščansko vero! Kaj zahteva? Civilni zakon, ločitev zakona, družino brez Boga.

Rekli smo, da vera ohrani nedolžnost srca.

Poglejte otrocka! Kako je nedolžen! Nedolžnost v pogledu, nedolžnost na obličju, nedolžnost v besedah. Kako ljubezniv je nedolžen otrok! Toda kako ohranili to dragoceno nedolžnost? Mladeniči in mladenke, ki ste ohranili čisto srce, vstanite in povejte! Kako ste ohranili prekrasno čistost? „S pomočjo svete vere“, odgovarjate enoglasno. Kolikor nas uči skušnaja, lahko vidimo, da brez vere nedolžnost oveni, da čistost ne vztraja. Kjer je ostala nedolžnost, tam jo je ohranila sv. vera; kamor se je spet vrnila čistost, jo je vrnila sv. vera, od koder je pa vera zbežala, tam so ostale matere žalostne, ker takoj za vero je zbežala tudi krepost. Kličemo lahko na pričo vašo srca, vašo skušnjo. Celu v veri je težko ohraniti nedolžnost, brez vere pa je pogin gotov.

Poslušajte! Neki sodnik je preiskal dvajsetletno svojo prakso in kaj je našel? Med 342 nesrečnimi in ločenimi družinami jih je našel 320 nevernih. Med 417 mladeniči, ki so bili v žalost in nečast v družini, jih je našel le 12, ki so zahajali v cerkev. Med 25 otroki, ki niso imeli srca za starše, jih je 25 živelo brezverno.

Zaključek? ... Brez vere ostane naše srce puščobno mrtvišče. (Dalje.)

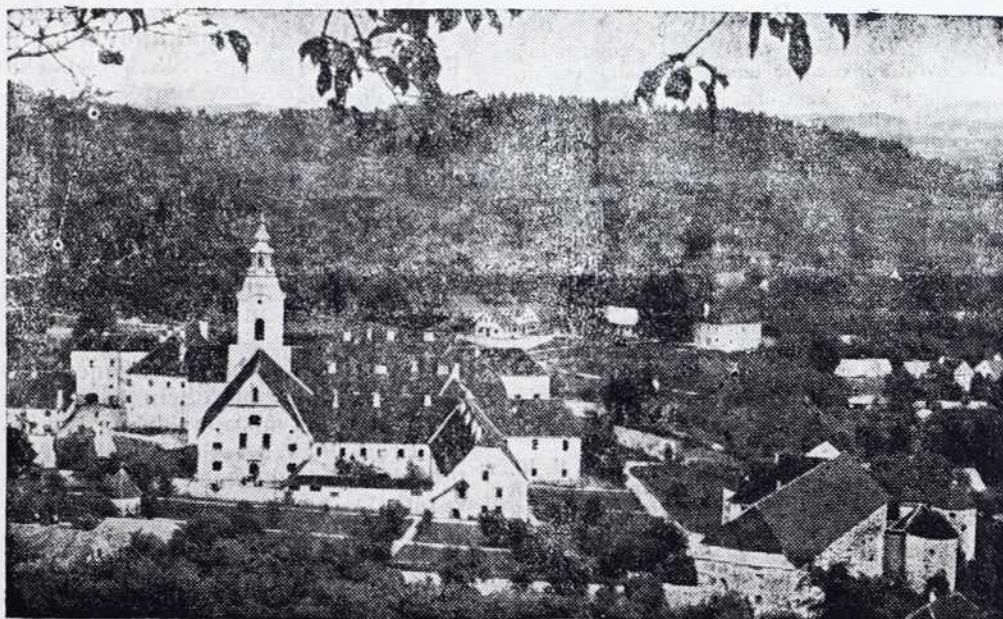
nističnoga kričača, ali nacionalnoga prišleka. Naša moč je v tom, če pošljemo naše domače krščanske može. — *Nedovršena kapela.* Pred par leti smo na pobudo vnoгих veščarov podrli stari leseni zvonik i začnoli zidati novoga z malov kapelicov. Delo je natoliko napredovalo, da smo leško zvon potegnoli v novi zvonik, zvonik sam pa kapelica pa sta ostala nezmortana. To se vleče že par let. Prosimo vse Vidončare, naj roko v roki primlejo za delo i dovršijo to nedovršeno delo pri kapeli. Lepo bi bilo pred novov sv. mešov to vse napraviti. Če bi se gasilski dom tu poleg zidao, ka pravite, ne bi bilo to lepo? — *Premiñoči teden* so trije Vidončarje z biciklini obiskali bivšega kaplana g. Rataja v Selnici kre Drave. Gospod kaplan so se obiski jako razveselili, se za njega toplo zahvalijo, pozdravijo vse svoje bivše ovce i naznanjajo, da so zdravi i zadovoljni.

Vendar istina. Z ozirom na dopis „Vendar istina“ ki ste ga priobčili v Vašem tedniku „Novine“ z dne 30. avgusta 1936 na tretji strani prva kolona spodaj Vas pozivam, da v smislu člena 26 zakona o tisku priobčite sledeči popravek: Ni res, da „so začnoli zadnje čase nekaki navdušeni „rdeči“ širiti tudi nekšni novi list „Staro pravdo“, štera je zdaj nekaj časa izhajala namesto prejšnje komunistične „Ljudske pravice“ — temveč je res, da „Ljudska pravica“ ni bila komunistična in da „Stara pravda“ ni naslednica „Ljudske pravice“ — *Kreft Ivan. — odšel s prijatelj*

Naš odgovor na poslani popravek je stara naša trditev. „Ljudsko pravico“ smo držali i držimo i bomo držali za komunistični list, ar za to mamoz vsebine lista nešteto dokazov. Tak pisati, kak je pisala dostokrat Ljudska Pravica, more samo komunistični duh pisati. Ve je to opazila tudi oblast i je brisala ne ednok komunistične cvetke iz lista. Ar se duh lista ne spreminja po imenaj, šteroga list dobiva, zato dokeč do isti ljudje pri Staroj Pravdi, kak so bili pri Ljudskoj Pravici, tečas nam od toga gučati, ka je Stara Pravda ne naslednica Ljudske Pravice, teliko pomeni, kak na steno bob metati. Ne zgrabi se nikak. To pa tem menje, ar g. Krefta pozna cela Slovenija po njegovoj marksističnoj akciji, posebno pa Klub Prekmurskih Akademikov.

Ogenj. Pri našem rojaki, Kūhar Ivani je predpremiñočo sredo zgorela oslica slame v Veržeji. Sumi se, da sta ogenj povzročila dva brezposelniva, šteriva sta tam spala. Mogoče sta kadila i sta vrgla ta žarečo cigareto.

Zjednanje evangeličancov i katoličancov. Pod tem naslovom piše v D. Listi „Eden gorički evangeličanec“, tak se najprej podpiše, veliko pitanje je pa, če je resan z Goričkoga, od nove meše pri sv. Ani Borečkoj več reči, na štere mirno odgovorimo. Navaja naše lepe dostojne reči, štere so prinesle Novine od te lepe cerkvene slovesnosti i taj, ka bi tam prej 3000 evangeličanov bilo, ar jih teliko cela petrovska fara nema. Mi reči nesmo pisali od petrovske fare, nego od evangeličancov, ki so od bluzi i daleč prišli, ne samo z petrovske fare k novoj meši. Zato svojo trditev gordržimo. Nadale piše te gospod, ka evangeličanci hodijo na katoličanske verske slavnosti samo iz radovednosti i neprosijo „blagoslova od človeka, nego od Boga. Če bi bila to istina, ka bi hodili samo iz radovednosti, že to bi jako dosta pomienilo: iskanje veličastnoga. A mi, gda vidimo evangeličance goreče moliti pri naših novih mešaj, te moramo priznati i jasno vadiuvati, ka je ne žene k nam radovednost, nego sam Bog je zoye k svojoj daritvi, štero je nesrečen Luther zavrgo i stem tudi mešništvo. I ar nemajo mešništva, ki bi Boga zastopalo, je jasno, da ne more dati blagoslova. Kat. duhovnik ga pa da, ar je bozi namestnik po rečaj sv. Pisma. Pisec trdi, ka je že večkrat molo v kat. cerkvi, a bi se raj na križ dao razpetiti, kak bi pa zatajajo svojo evangeličansko vero. Mi odgovorimo z pitanjom: Jeli je samo iz radovednosti molo? Če tak, te je zobston prišo v naše cerkve. Če je pa iz srca molo, te pa ga prosimo. naj li naprej moli, nadale moli, Bog njemi že bo pomagao spoznati istino, kak so nešteti milijoni protestantov spoznali. Velika zmotnjava piscova je, ka je Luther Martina Bog poslao, naj popravi Kristušovo vero, prej če ga nebi Bog poslao, te ne bi mogo stomilijon duš v protestantsko cerkev spraviti. Kak velika zmotnjava. Ne loči tisto, ka Bog dovoli, ar je človeki dao prosto volo, od tistoga, ka Bog šče. Če bi prav meo te pisec, te je ruske bolševike tudi Bog poslao, ka so popravili Kristušovo vero ešče pri večih, kak stomilijon duš. Kristušova vera ne potrebuje popravka i se ne more ne na bolše, ne na slabše popravljati, ar če se popravlja, je že kriva vera. Kristuš je eden i njegova vera je tudi edna, ki se nikdar ne preminjala i se ne bo. On je dao čuvara za

Stična. Samostan O. Cistercijanov s cerkevjoval. Matere bože. Samostan je obhajao avgusta 800 letnico obstoja. Slovesnosti se je vdeležilo 5000 mladine i 25 jezero odraslenih. Cistercijani so duhovni sinovje sv. Bernarda i so skoz 800 let branili vero slovenskoga naroda, to v njem vtrdjavali, branili so ga pred Türki i čuvali njegovo materno reč.

svojo Cerkev i vero, nikdar pa ne reformatora, popravilca. Jasno je povedao, ne Luther Martini, nego sv. Petri: Ti si pečina i na to pečino zozidam svojo Cerkev i je vrata peklena ne premorejo. Peter je pa prvi papa kat. Cerkve. Na zadnje pisec pravi, ka bi se leško zjednili ali samo z evangeličanom v rokaj. Prav je tak. Naprej ž njim i začnimo pri angelskom pozdravi: Zdrava Marija, milošče puna, Gospod je z tehom... Tak pravi evangeličani. Začnite bratje tak moliti, začnite po evangeličani se ravnati, Marija nas bo k Jezušu pripelala i ne bo razprtije med nami...

Novine so narasle meseca avgusta za 33 komadov. Odpovedane so 4, čisti narastek 29 komadov. Marijin List je naraseo za 9 komadov. Iz srca se zahvalimo božemi služabniki Slomšeki Martini za njegovo pomoč i prosimo sladko Srce Jezušovo pa sv. Cirili i Metodi, naj ga pogodne na oltar.

Črensovci. 8. t. m. na Malo mešo ponovi mladina iz črensovske fare igro „Hlapec Jernej in njegova pravica“. „Glejte, čudo precudno: štirideset let sem robotal, da bi postavil svoj dom, s svojim potem sem pognojil polje in senošet. In ko je dom stal, ko sta bila rodovitna polje in senošet, pride človek in pravi: „Nisi prvi“ in ga spodi v hlev“. Te vzhid Hlapca Jerneja nam kaže, da igra ne kakša komedija fičiričov ali paprikancov, nego je prava slika svojega i denešnjega časa. Ar je vstopnina samo 50 par, to je eden ranjški, pridite tudi na igro tisti, ki šče dozdej na niednoj igri neste bili, stari i mladi, ar bodete z njov zagvušno zadovoljni. Igra bo večer na prostom na tūkajšnjom šolskom dvorišči. Vsi ste vludno vableni.

Trnje. Mladina iz cele črensovske fare se že celi čas pridno pripravla na igro „Hlapec Jernej in njegova pravica“, ki jo je spisao Ivan Cankar, a dramatizirao Milan Skrbinšek. Igra je v srce segajoča pesem šestdeset letnoga Hlapca Jerneja, ki je štirideset let služo svojim gospodari, a po njegovej smrti je pognani na cesto. Igro bodemo igrali 6. t. m. večer na prostom na šolskom dvorišči. Poslužili se bodemo novoga prenosljivoga šolskoga odra, šteroga nam je dao na razpolago tük. šol. upr. g. Hvala Anton. Ar mamoz namen, da omogočimo dostop vsakšemi, ki ga terejo skrbi i nadloge, kak Jerneja, smo nižiali vstopnino na 50 par, to je eden ranjški. Vsi Trnjarčari morete priti!

25 letnica našega širitela. Preč. g. Veren Klement, frančiškan, zdaj obhajajo 25 letnico svojega mešništva. V S. Bethlehemu so bili več let goreči širiteo naših listov. Za 25 letnico njim želemo, naj jih napuni sv. Francišek, redovni oča, z svojim duhom v popolnosti. Slavenec so sobočki rojak i so v cerkvenoj službi v Subotici.

Tri krave, vozice, dobre mlekarike, štere so mele največ troje telca, ki ma k odaji ali ki more poskrbeti, naj javi na upravo Novin v Črensovce z cenov vred.

Gorički kot. Obiskao nas je en dugi gospod pa edna mala gopsa. Jako skrivoma sta nam ponujala knjige verske vsebine, liki dovoljenja cerkvene oblasti nej bilo v niednoj, bile so pa jako fal. Vnogi smo kupili, čigli ka je penaz v želi. Da sta pa tak lepo gučala, pa čtenje je sladko kak medeni muholovci... Naši duhovniki, katoli-

čanski i evangeličanski, so nas že opomenoli v predgi, da takših knjig ne dovoljeno čteti. — Tak bi nas adventisti radi zburkali, pa tudi pravo grmlajco mamoz večkrat po pripekačjem sunci. Ali itak nas obišče precizletnikov: avgusta več avstrijskih duhovnikov i nekaj lajkov, pa g. dr. Anton Breznik, profesor v Šentvidi pri Ljubljani, znani slovenski slovničar, ki si je zapisao par naših posebnih izrazov.

Nova meša v Dokležovji. 23. aug. je prikazao svojo prvo sv. mešo v Dokležovji redovni sin sv. Ivana Boska, č. g. Bakan Ivan, našega vnogetnoga širitela sin. Pri sv. meši ga je vodo g. Vadovič Rudolf, beltinski plebanoš, predgao njemi je pa g. Jerič Ivan, dekan i plebanoš törjanski. Jedro zaistino lepe, genlive predge je sledeče: Živemo v časi, gda se Kristuš i njegova Cerkev ž njenimi duhovniki bole preganja, kak v časi najhujšega preganjanja Neronovoga i Dioklecijanovoga. Pa kak je te krv mantrikov krščenikov bila seme za nove krščenike, tak je zdaj krv vmorjenih duhovnikov seme za novo duhovniško pozvanje. Ne moremo se Bogi zahvaliti, da si je ravno našo Slovensko krajino odebrao, da iz nje pozove k svojim oltari veliko število duhovnikov. Pri vnoгих novomešnih letošnjih predgaj smo čili od velike oblasti duhovniške, čijmo dnes od duhovniške dužnosti. Glejmo drugo stran duhovniškoga pozvanja. Sv. Tomaž Aquinski vči, da angelske roke mora meti duhovnik, ki daruje sv. mešo i sv. Lovrenc Justinianski, da kak više stoji po svojem stani nad drugimi ljudmi, mora više stati tudi v jakosti, da če ne bo, ga pogubi njegov stan. Duhovnik mora biti pobožen, ne kak, gda lepa pesem koga gene, a kak ta vtihne, vtihne tudi čutenje, nego jedrnat, odločno pobožen. Nadale mora biti goreči po zgledi Jezušovom i čisti, deviški, kajti je namestnik Jezušov, ki je cvet Deviške Matere Marije. Poleg teh jakosti pa tudi potrebno vučenost si more poskrbeti. Na jezere naroda se je zbralo i pod marelami poslušalo lepo predgo i čakalo blagoslov novomešnika. Betežna sestra je za silo ozdravela i v veselima starišama se vdeležila prve svete meše brata, kak i druge sestre, brati rod. Duhovnikov z bogoslovci se je zbralo okroglo treseti. Med njimi g. Temlin Štefan, naš rojak, duhovni voditeo vse prosvete v Ljubljani. Sv. meša je bila na prostom. Vnogo naroda je prišlo tudi prek z Štajara. Dokležanci so lepo okinčali hiše i poti. Pobožnost je bila lepa, notrašnja, dokležovske dekle i dečki so lepo spevali pri sv. meši i tudi pesem vsega ljudstva je tak odmevala. Pesem je vodo g. Štuhec, salez. klerik iz Veržeja. Ceremonar je bio g. Nemeč Alojz, sal. duhovnik, naš domačin, ki je z svojim nastopom vsakoga v popolnosti zadovoljo.

Častite sestre iz Slov. Bistrice idejo v misijone, pomagajte njim. Prve dni oktobra idejo prve misijonarke od č. šolskih sester v Kitajske misijone, kak je to svoj čas proso g. Kerec misijonar. Idejo štiri. Pot vsake košta edenajset jezero dinarov. Z paki vred, štere z sebov vzememo, okoli 60 jezero dinarov košta pot za vse štiri. Od nas ide č. sestra Immakulata Maršič iz Melinca. Č. sestre vse, ka što premore, vzememo i odnesejo pogančkom poleg penez: podobice, čisla, obleko, brisače itd. G. dekan Jerič so poklonili svoj harmonij. Vsako srce naj se odpre i skoči sestram na pomoč. Ki pa ne more dati, najmoli za nje. Vse dare sprejme tudi uredništvo našega lista.

Sobota. Slovo g. sodnika Detela. Premiñoči teden se je poslovo od nas g. sodnik Detela Franc, šteri je odišeo na svoje novo mesto v Logatec, gde je imenuvani za sodnoga predstojnika. Gospod sodnik je bio za časa JNS režima prestavljen iz Brežic v Soboto. Našo krajino najprez vnogi majo za tisto Sibirijo, da če šteroga ščejo tam prek na kakši šteč način kaznovati, tistoga za kaštigo k nam pošlejo. Tak dobimo mi večkrat se od preka ljudi, šteri so tam kaj zagrešili i so je za kazen k nam poslali,

ali pa takše ljudi, šteri so bili poštenoga krščanskoga mišljenja, pa so je ravno zavolo poštenoga krščanskoga mišljenja za kaštigo k nam poslali. Za gospoda sodnika smo včasi zvedeli, zakaj je bio k nam poslani, zato smo ga radi sprijali, on se je pa tudi med nami poponoma dobro počuto. Bio je tri leta pri nas i naše ljudstvo ga je vzlubilo zavolo njegove pravičnosti i lübezni do naše krajine. Da je bio splošno prilübeni tudi med uradnistvom i drugimi vodilnimi krogi v Soboti, je pa najlepše dokazala tudi njegova odhodnica, gde se njemi je za slovo zbralo nad 70 oseb iz najodličnejše sobočke družbe. Gospodi sodniki želemo na novom mestu, kak sodnomi predstojniki, vnogo uspehov i zadovolnosti, mi ga pa ohranimo v tistom dobrom spomini, kak se hvaležno spominamo vseh tistih, šteri so prišli med nas kak bratje med brate.

Mostje. Neka mladenka, kak je zdravnik dognao, je mrtvo dete odpravila i doma v gredaj zakopala. Dugo ne štela ovaditi, kama je dete zakopala, a sestra je žandarom ovadila. Grešno znanje kama pela!

Hotiza. Tisto noč, gda so gasilci meli plesno veselico, so neki fakini vzeli dol Marijino podobu z križa, njej roke spotrli i jo ta vrgli. Plesne veselice drugo ne morejo roditi.

V šestmesečno zadružno šolo v Ljubljani se javite, mladenci, do 25. septembra. Zadružna Zveza da brezplačno stanovanje. Šolnina znaša 200 Din.

Bogojina. Med velkov mešov je nastopo g. Maučec, ki obiskavle v Celji orglarsko šolo i vodo lepo spevanje.

Banovinsko cesto Lendava — Dobrovnik — Beltinci — Sobota zamelijava te dni geometer z Ljubljane. Več banovinskih cest prosimo, bar teliko, kak je ma mali ljutomerski srez.

Lendava. Naše mlado športno društvo je v nedelo igralo z športnim klubom iz Koprivnice. Zmagali so naši z 8:5, ka je zaistino lepo za naše igralce, šteri so po dukšem odmoru zdaj pa pokazali, da so nej najslabši v športnom življenji.

V kopališči Vučkovci prek Müre prosimo upravo, naj povekša kopališče i da napraviti lepo čisto gostilno. Nesnaga v kopališči i indri je velika. Gda okoli osemjezero gostov nosi peneze sem, naj se uprava poskrbi za ugodnost kopalcom.

LICITACIJA ZA NOVO ŠOLSKO POSLOPJE v KROGI je razpisana. Zidarska, kleparska i druga dela što šče prevzeti, naj se taki javi v Krogi pri šolskom odbori.

Dobroslav:

DUG.

Lepi nedelski odvečerek na vesi. V cerkvi so ravno minole večernice. Lüdje so se rivali proti dveram i se sünoli iz cerkve, odked so šče odmevali zadnji zvoki orgol, močni i prebrani, da se je būdilo v pobožnih dušaj velko zavüpanje, pomešano z lepoto nadzemelske sreče.

Kohekov Tinč je med zadnjimi prišeo iz cerkve i sam ne znao, kda je henjao poleg cerkvenoga plota. Lüdje so se v velikih čuporaj paščili mimo njega po prašnatoj cesti. Mlajši so skoro bežali eden pred drugoga, da se je práj zdigavao za njimi, starejši pa so sčasoma stopali i se pogučavali od vsakdnešnjih reči.

Tinči pa nekaj ne dalo mirá: vleklo ga je, da bi sam šo domo. Zato je malo počakao, da se je vsa ta vnožina porazgübila, zvün nešternih žensk, štere so se spravile v senco za cerkev i si tam mele vnogo sprepevedati. Tinč se je bojao vseh teh lüdi...

Na vse kraje je bio zadužen. Žetva je zdaj i čüto je, kak vsi tej, šteri ga terjajo, stegavlejo lakovne rokó:

— Pogledni, bouše pšenice, kak je tvoja, ne najdeš v celoj vesi; zato mi naštej peneze na dlan!

Tak se njemi je vidilo, da gučijo njuvi pogledi. Zato je rad zaostao, ar se je jako bojao vseh teh pogledov.

Sparno i zadušeno je bilo te odvečerek i sunce je šče izda pripekalo. Zapihao je mali veter od jüga, zdigono práj na cesti i se motao med listjom vrb, štere so rasle na trati pred cerkvijov. Zatrepetalo je žedno listje na vrbaj, zamigetalo je v vüpanji, ali denok je vsikdar več praha kapalo na njé...

Janko Verbajnsak:

Kaj ima delaven človek od Kristusa in njegove sv. Cerkve.

Kako božanstveno lepo je ono veselo oznanilo božične noči zopet delavcem. Komu je veljalo to prvo oznanilo o novorojenem Odrešeniku? Ne velikašem in kapitalistom, marveč revnim pastirjem, delavnemu človeku torej, sredi njihovega dela je donela kakor hladilni balzam osvežujoča pesem „Bogu slava, mir pa ljudem, ki so blage volje.“

Ljudem torej mir je želel Jezus že kot majhno dete, socialni mir, to je lepo medsebojno spravljivost, pa tudi notranji srčni, dušni mir. Toda bil je stavljen pogoj: ljudem mir, ako bodo svete, blage volje, ako se bodo oklenili Njega, ki je Najsvetejši. Ni čuda danes, da se delavec mora boriti za svojo eksistenco, ko pa se je odtujil Bogu. Ako bi stotisoči delavcev prepevali po tovarnah in delavnicah Božjo himno „Povsod Boga“ mesto internacionale, tedaj bi tudi delodajalci morali sprejeti v srce Boga in Njegove socialno pravične nauke.

Sodobnemu zmaterijaliziranemu delavstvu velja Jezusov opomin: „oh ko bi tudi ti hotelo spoznati, kaj ti služi v tvoj mir.“ Srečnejši bi postal delaven človek danes, ko bi se začel zavedati, kako visoko je Jezus odlikoval delavca že kot dete, saj so bili pastirji — delavci, ki so se mu smeli prvi pokloniti. Pred Kralji je Jezus sprejel poklonitev delavcev, isto pozneje v teku njegovega javnega delovanja!

Ne samo, da je sam postal najrevnejši delavec, — „lisice imajo svoja skrivališča, ptice svoja gnezda, le Sin človekov nima toliko svojega, kam bi glavo položil.“ — ampak vsepovsod je dajal delavcem prednost. Ubogi delavci so bili, ki jih je ozdravljaj, delavni ljudje so bili, ki jih je nasičeval in delavci — ribiči so bili, ki si jih je izbral za apostole, ministre svojega božjega kraljestva na zemlji. In komu se je po svojem zmogostvu, po svojem vstajenju prikazal najprej in največkrat, s kom jedel, s kom se najraje razgovarjal. Z apostoli delavci pri njihovem delu, ribarenju!

Poglejte pa danes delavci sveta! Se li razgovarja najraje voditelj komunizma, Stalin in Kaleš in vsi drugi voditelji ljudskih front z ubogim delavstvom? se poniža, da bi jedel z priprostim delavstvom? ozdravlja de-

— Trije tjedni so že odbežali mimo, kak je dešč zadnjokrat namočo zemlo.

Tinč je stopo na prašnato cesto. Premišlavo je, kak premišlavo večina naših kmetov v nedelo odvečara, premišlavo od dela, ki ga čaka te teden. Silje je že požeto i tudi zmlačeno. Nekaj silja obdrži za krüh, ka bo pa više, oda i reši bar nekaj duga. Ne bo drago silje od kraja, ali dug, dug . . .

Vse puno duga ma Tinč. Že za pokojnoga očo je težo verstvo. Mogo je jemati na posodo zdaj tu, zdaj tam i vsaki zdaj čaka, da njemi povrne. Ej, kda je ova leta sejao silje, te se je dobro znalo odati i za vse so meli: za dačo, obleč i dom. Letos pa je posejao več pšenice kak po navadi i dobro njemi je obrodila, kak nikomi v vesi. Žmetno žuto klasje se je prignilo k zemli, pokoso jo je i srečno spravo pod streho. Zdaj bi te mogo rešiti dug. Če bi nakano rešiti ves dug, bi mogo odati hižo i zemlo, dve mršavi kravi i maloga bikeca — pa ešče ne bi vsega rešo. . . .

— Bog moj ljubeni, ka si pa ščem? — si je zdehno Tinč i hrapava dlan se je doteknola nagubanoga čela. Žmetno njemi je bilo pri srci. Že itak je hodo nekolko prignjeni i pravo bi, da ga je zdaj prignilo ešče bole. Z velkov žmčavov so ga žilile skrbi. Jasno njemi je bilo, da se nikdar ne bo mogo skopati iz svojega duga. Herbal ga bodo njegovi sinovje i vnuki i tak se bo vlekeo od roda do roda vsikdar žmetnejši, vsikdar vekši brez konca i kraja.

Nazadnje pa pridejo terjanci i odajo ednomi izmed vnukov hižo i zemlo, dve mršavi kravi pa ednoga bikeca.

XI. moderna olimpiada v Berlinu.

Vršila se je od 1. do 16. augusta in je v svoji velikosti in lepoti prekosila vse dosedanje. Že sama olimpijska stafeta je bila nekaj veličastnega. Olimpijski ogenj so prenesli iz Olympia (Grčija) v Berlin sportniki na progi, ki meri nad 3000 km skozi Grčijo, Bulgarijo, Jugoslavijo, Madžarsko, Avstrijo, Čehoslovaško v Berlin. Na olimpijadi je sodelovalo 53 narodov s svojimi najboljšimi sportniki, katerih je bilo po številu nad 4500. Tekmovanjem so prisostvovali tudi nemški drž. kancler, bolgarski kralj Boris, italjanski in švedski prestolonaslednik, ter nešteto ministrov sodelujočih držav, med njimi tudi naš minister g. dr. Rogič.

Rezultati XI. olimpijade so sledeči: (zlata kolajna znači I. mesto, srebrna II. in bronasta III. mesto).

	I.	II.	III.		I.	II.	III.
1.) Nemčija	33	26	30	17.) Kanada	1	3	5
2.) U. S. A.	24	20	12	18.) Norveš.	1	3	2
3.) Madžarska	10	1	5	19.) Turčija	1	—	1
4.) Italija	8	9	5	20.) India	1	—	—
5.) Francuska	7	6	6	21.) N. Zel.	1	—	—
6.) Finska	7	5	7	22.) Poljska	—	3	3
7.) Švedska	6	6	8	23.) Danska	—	2	3
8.) Japonska	6	4	8	24.) Latrija	—	1	1
9.) Holandska	6	4	7	25.) Jugosl.	—	1	—
10.) Anglija	4	7	3	26.) J. Afrika	—	1	—
11.) Avstrija	3	7	3	27.) Rumun.	—	1	—
12.) Č. S. R.	3	5	—	28.) Mexiko	—	—	3
13.) Argentina	2	2	3	29.) Belgija	—	—	2
14.) Estonika	2	2	3	30.) Austral.	—	—	1
15.) Egipet	2	1	2	31.) Filipinci	—	—	1
16.) Švica	1	9	4	32.) Portug.	—	—	1

Razvrstitev narodov na zadnjih dveh olimpijadah, kateri so od 3 več zlatih kolajn dobili 1932. v Los. Angelesu 1. 1936. v Berlinu

1.) U. S. A.	1.) Nemčija
2.) Italija	2.) U. S. A.
3.) Francija	3.) Madžarska
4.) Švedska	4.) Italija
5.) Japonska	5.) Francija
6.) Madžarska	6.) Finska
7.) Finska	7.) Švedska
8.) Anglija	8.) Japonska
9.) Nemčija	9.) Holandska
10.) Avstralija	10.) Anglija

lavčeve socialne rane, ko ga vprega kot del stroja v suženjsko delo brezsrčne zboljševizirane industrije?

Vsi ti laži — apostoli ljudskega blagostanja se poslužujejo delavstva samo zato, ker trebajo njegovih krepkih mišic in zdravih teles, ker vedo, da telesa od večnih obljub zaslepljenega delavstva tvorijo trdni temelji, preko kterega se morejo oni sami prikopati do moči, do slave, do bogastva, da potem pozabijo vzvišeni od delavstva in nad delavstvo, na ubogo rajo. Gorje pa delavcu, ki bi hotel spomniti to le gospodo na dane obljube, tedaj z kanoni in bombami pokosijo one, ki so se drznili spomniti te mogočne svoje voditelje na izpolnitev danih obljub. (Dalje)

— Jaj . . . si je zdehno zamišleno, — izgubljeni sam.

Mogoče že za leto dni pridejo k njemi, da njemi odajo vse, ščista vse...

Mogoče že zdaj računajo, da je Kohekova hiža i zemla, dve mršavi kravi pa bikec vse vkup premalo za dug. Mogoče že pridejo te teden, mogoče vütro. Zaman je vse delo i znoj, či pa je vse zgübleno. V njem se je süšilo vüpanje, tisto vüpanje, štero je bilo nekda trdno kak hrast v gori...

Njegov pogled je blodo daleč po rodovitnoj ravnici i se zagriže v breg, vse z drevjvom i trsjom zasajenoga. Cipeli so se njemi pogržali v cestni praj, kak da bi ga što na štiri prste na debelo nasipao po koniki. Zato je raj stopao kre roba konika. Vdijlen kre konika je raslo grmovje, štero je med listjom skrivalo kopine.

Naednok se njemi je začülo, kak da bi nekaj zašünilo v grmovji. Prestrašo se je. Že večkrat je vido v kopinaj kačo. Nekda jo je vido med vejicami, kda si je ravno šteo vtrgnoti čarno, zrelo kopino. Sedela je na prašnatom vejevji. V senci listja i ga gledala s svojimi malimi očmi. Komaj, komaj je odmekno roko i kača se je prestrašeno nekam odvekla. Zato je vsikdar brano svojjoj deci nabirati kopine.

Mogoče je tudi zdaj zašünila kača, ka je sprva prestrašila Tinča. I v tom megnjenji njemi je prišlo na misel: — Ka pa bi bilo, če bi me vjela? Mro bi!

Vsiljavala se njemi miseo, žmetna kak olov, da bi za njega najbole bilo mreti i pozabiti na vse, ščista na vse... Vzeo bi lopato, skopao med grobami najglobokejši grob, legeo v njega i mro, mro i se rešo vsega...

Službena naznanila.

Nadzor pri nakupovanju in prekladanju sadja. Službeno so do sedaj proglašene za zakužene po San-Jose uši sledeče občine: Subotica, Sukljat in Palič, senčanskem občine Stara Kanjiža, Horgoš, Martonoš in Senta, v kulskem občine Kula, Cerkva, Stari Vrbas in Novi Vrbas, v novokneževčkem (Nova Kanjiža) občine Novi Kneževac in Sanat, v starobečjskem občina Srbobran, v zagrebškem občini Zagreb in Stenjevec, v slavonskobrodskem občina Slavonški Brod in v dravtskem občina Bosanski Brod. V zakuženih občinah je prepovedano nakupovati sadje in ga izvažati. Da se prepreči zlorabe in da se prepreči zakuženje krajev v Dravski banovini po San-Jose-uši ODREJAM: na predlog Kmetijske poskusne in kontrolne postaje v Ljubljani na podlagi § 14. zakona o zatiranju boleznin škodljivcev kulturnih rastlin z dne 9. decembra 1929. „Uradni list“ št. 104/23 iz leta 1330 sledeče: 1.) V drugih banovinah s sadjem natovorjeni vagoni ali avtomobili, ki so namenjeni za izvoz, se ne smejo na teritoriju Dravske banovine prekladati ali dokladati s sadjem. Če prvotno natovorjeni voz ni sposoben za nadaljnji prevoz, se sme sadje prekladati samo v navzočnosti komisarja za razredbo sadja za dotični kraj. 2.) Če se dovažajo sadje do nakladalne postaje z avtomobilom, mora nakupovalec za vsak tak dovoz sadja imeti uradno potrdilo o krajevnem izvozu sadja. To potrdilo si mora preskrbeti pri občini kraja, kjer je sadje zraslo. O tem vodi strogo kontrolo komisarja za razredbo sadja. Taka potrdila se zahtevajo tudi za sadje, ki je bilo nakupljeno v Dravski banovini, če se dovažajo do nakladalne postaje z avtomobilom.

3.) Nakupovalec, ki ima svoja ali ima v najemu sadna skladišča na področju Dravske banovine, mora o vsakem dovozu sadja v ta skladišča z avtomobilom ali z železnico takoj obvestiti komisarja za razredbo sadja za dotični kraj in mu predložiti uradno potrdilo o krajevnem izvozu sadja v smislu točke 2. — Kraljevska banska uprava dravske banovine. V Ljubljani dne 20. avgusta 1936. Ban: Dr. Marko Natlačen, s. r.

Širite „NOVINE“!

Bridko je zajokao, on, možak v najjakših letaj i tiho ječao zavolo toga stanja.

Pogledno je okoli po cesti i njivaj, da ga ne bi što vido, pa ne bilo nikdi nikoga.

Kda je izjokao svojo bolečino, njemi je bilo ležej.

— Ali ka bi deca, či bi jaz mro? — se je spitavao i si z rdečkastim robčekom obrisao oči.

Deca . . . Vse jih je vido pred sebov, kak opirajo v njega svoje mirne, nedužne poglede i se ga oklepajo z velkov lübeznijov.

O, Tinč je lübo svojoj deco! Kelkokrat so ga blede i razcapani prosili:

— Ajtek, gvant, cipele! — On pa se je zgledno na ženo — i že si je s šorcem zakrila z bridkimi skuzami zaliti obraz.

Ali ka bi deca, či bi on mro? Zavolo njih ne sme mreti, ne sme. Začüto je v tom megnjenji takšo moč v sebi, da bi mogo z lehkotov z rokami zdrobiti pečine.

Mogoče pa se šče zna vse preobrnoti, Kelkokrat se navlečejo velki, žerjavi oblaki i strašen viher pridivja nad ravnico — človek bi mislo, da njemi hižo odnese, silje pobije i kukarico vniči, pa — za časek zapiha drugi veter, razžene oblake i poletno sunce pali mirno sija na zemlo.

— Ja, ja — si je mislo Tinč, — tak se šče vse zna preobrnoti, da se bom rešo svojih dugov.

Dugov? — Ti ne boš mogo nikdar splaćati svojih dugov — njemi je nekaj pravilo. — Ka ti hasni moč pa delo i znoj? Ka bo sad tvojega trüda? Nikaj! — se njemi je osmejavalo dale. — Odajo ti hižo i njive, dve mršavi kravi i mladoga bikeca.

Pošta.

HORVAT P. KNEŽEVO. Sprejeli 30 Din. Z toga na letos 9 Din. a 21 Din pa na 1. 1937. VUČKO MAGDA, St. ERBLON, FRANCIIJA. Odgovori nam kak naj poslame peneze razdelimo, maš više plačano. SUPI ANGELA, ORANGES. Peneze sprejeli i po želi razdelili. Bog plačaj! Hvala za pozdrav tüdi. ŽIŠKO CILIKA, BOISTRANCOURT. Od Žiško Cilike iz Ferrieres En Bray smo dobili peneze. Ali ste je vi poslali i na koj ali je pa to druga Žiško Cilika? Prosimo odgovora. ZRINSKI ANA, SOBOTA. Na letos vse plačano. VIRAG TEREZIJE domači, DOKLEŽOVJE. Vše Novine so prišle nazaj, prosimo za novi naslov. GOMBOŠI KAROL, ŠALAMENCI. Mi smo sprejeli za 1. 1935, kak smo naznanili, a smo mogli pokriti dug za 1. 1934 Din 34 i za 1. 1932 Din 50. Od Balkányija ne smo nikaj sprejeli. — Čeke po priliki prinesi, ka v knigi poglednemo.

Za veletrgovce! Trgovski prostori s skladišči za veletrgovino najbolj prometni točki v Ljutomeru se oddajo pod ugodnimi pogoji v najem. V hiši je tudi lepo štirisočno stanovanje s pritkljinami na razpolago najemniku, razen tega še dve veliki zidani skladišči v bližini. Hiša in skladišča so tudi na prodaj. Informacije daje MESTNA HRANILNICA LJUTOMER.

PAZITE! PAZITE!

NAJBOLJŠE JE VEDNO NAJCENEJŠE!

KOLESA, ŠIVALNE in PISALNE stroje, po GLOBOKO ZNIŽANICENI

Vam v veliki izbiri nudi:

tt. ŠTIVAN ERNEST
največja tehnična trgovina

M. SOBOTA. 4-2

Banque S. Baruch

et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrš i vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-22

Brez strehe i krüha boš ti i žena i tvoja deca. Za jesenjov pride zima i mraz i eden za drugim nas poberé, kak listje.

To, ka njemi je tak pošepetavalo, je štelo, da bi vnovič brezi moči i vüpanja zdehno: — Bole je, da vmerjem i pozabim na vse!

Štrašna je bila borba v njegovoj düši i žmetna skrb je ležala na njem: Ka bo sad tvojega dela, tvojega kravovoga znoja? . . .

Kak iz daljine njemi je nekaj boječe pošepetalo:

— Britek je polüb, šteroga ti je nameno Bog, ali denok On v svojem vseznajni vidi i zna, ka premorejo tvoje gingave moči.

Šo je po prašnatoj cesti. Lehek, beli oblak je zakrio sunce. Zapihao je veter i njemi nekolko razhlado obraz pa čelo. Gledao je nekam prek ravnice, gledao v kmično prišestnost. Ne ve, kama pela cesta njegovoga življenja: je mogoče na njoj rešitev ali pogin. Samo čüto je, da more delati i se mantrati brez mira, dokeč ne zrashtë trava nad njegovim grobom, pa bo, ka Bog da.

S prignjenim hrbtom je stopao po koniki, ali z obraza i njegovih oči se je odražala žilava moč i nestrašenost.

Zavino je v ves. Kre konika je stala lepo pobeljena hiža, z zelenimi polkami na cesto. Iz nje se je zdigavao düh po razlejanom vini, notri so cinkale kupice, iz nje se je trgala razdivjano-vesela pesem med brenkanjom tamburic. Zgledno se je v okna. Vse se njemi je tak vidilo, da se njemi vsa hiža reži, kak tisti dobro poznani naphani obraz z malimi, zelenimi očmi.

Sam je ne znao, kda se je znajšeo med nizkimi, boječimi veškimi hižami.